

Theoloog en pionier Oeds Blok
wil het geloof delen

“Koffie *niet*
schenken *genoeg*,
is *we moeten*
onze
verhalen
opnieuw
vertellen”

Thema:

*Geloof
delen*

Er leeft een diep verlangen in hem om geloof te delen. Om mensen te laten ontdekken dat ze mogen leven in het licht van God. De beste manier daarvoor is verhalen vertellen, vindt Oeds Blok. In een open, gelijkwaardige ontmoeting, met het geleefde geloof als startpunt.

Tekst: Kees Posthumus • Beeld: Sandra Haverman

Oeds Blok (1970) is theoloog, coach, pionier en leider van het netwerk Urban Expression dat bouwt aan christelijke gemeenschappen in gebieden waar de kerk niet of bijna niet meer aanwezig is. Twaalf jaar geleden startte hij de Buurtkerk in de Amersfoortse volkswijk Soesterkwartier, waar hij woont.

Blok deelt met plezier zijn geloof. Dat zit van jongs af aan in hem, vertelt hij vrolijk: "Op mijn 11^e wilde ik dominee worden, omdat ik mijn geloof, het bestaan van God, beleefde als iets goeds in mijn leven. Dat goede wil ik graag delen met anderen. Ons verhaal is de moeite waard om voor het voetlicht te brengen."

Wat is geloof delen voor u?

"Vertellen over wat geloof betekent in mijn leven. Over hoe ik leef met God, wat dat doet met mij en de mensen om me heen. Over wat ik God in de wereld zien doen, over de Bijbel. De Bijbel is niet begonnen als systeem of dogma, het is een verhalenboek. Verhalen vertellen dus, zo is het altijd gegaan.

In onze wijk gingen wij geregeld op kamp met de vaders van de voetbalclub. Kampvuur, biertje drinken, klaverjassen. Op zeker moment leer je elkaar kennen en kom je te praten over leven en geloof. Er loopt geen scheiding tussen geloof en ons dagelijks leven.

Ik sprak een dominee die vertelde dat mensen in zijn kerk het spannend vinden om over geloof te praten. Ik vroeg hem waar dat wél gebeurde. Hij zei: 'Op de klaverjasavonden, tussen glazen bier, vooral later op de avond.' In deze andere context voelden mensen de vrijheid om zich uit te spreken, zonder dat een ander zegt dat dat niet mag of anders moet."

'Geloof delen is een ontmoeting waarin je openstaat voor elkaar'

Kan geloof delen zomaar, vanuit het niets?

"Soms wel. Vaker vraagt het tijd en aandacht om een relatie op te bouwen. Je vertrouwt een onbekende ander niet snel de diepere kanten van jouw leven toe. Vertrouwen is een voorwaarde voor een geloofsgesprek. Hier in mijn buurt ben ik al negen jaar bevriend met een Marokkaanse familie. Tussen de vader en mij ontstond een vriendschap. We zien elkaar regelmatig, leven met elkaar mee, helpen elkaar. Toen ik naar een dure dealer wilde met mijn kapotte auto, regelde hij voor mij iemand die

tweedehands auto-onderdelen levert. Je zweeft samen door hetzelfde leven, ik word daar vrolijk van.

Het duurde lang voordat we over geloof gingen praten. Op een dag zaten we samen in zijn auto om een imperiaal op te halen, toen zijn zoonje aan hem vroeg wie het asfalt gemaakt heeft. 'Dat heeft God gedaan', antwoordde hij. Voor hem was het vanzelfsprekend dat God er is in ons dagelijks leven. Hij legt mij heel gemakkelijk uit wat zijn geloof is. Hij weet precies hoe het zit en schaamt zich nergens voor."

Hebben christenen meer terughoudendheid om hun geloof te delen?

"Onze geschiedenis speelt ons parten. De kerk heeft een verleden met kolonialisme, overheersing en voorschrijven hoe je moet leven. Dat heeft veel kwaad bloed gezet. Christenen werden de mensen die weten hoe het zit. Dat staat een open ontmoeting in de weg. Ik vermoed dat veel mensen die geloven dat niet meer willen. De vraag is vervolgens: hoe dan wel?"

Geloof delen is voor mij een ontmoeting waarin je openstaat voor elkaar. Vooral als je elkaar langer kent en regelmatig tijd voor elkaar maakt, ontstaan er diepere gesprekken, waarvan geloof onderdeel uitmaakt.”

Kan onzekerheid het delen van geloof in de weg staan?

“Zeker. Wie tegenwoordig gelooft, heeft veel vragen. Dat is niet raar, het kan wel verlammen. Wie ben ik om iets te zeggen over het leven na de dood, vergeving, Jezus? Veel mensen die ik ken zouden het best willen, maar voelen zich onzeker: wat moet ik zeggen? Ze denken misschien dat zij een pasklaar en theologisch kloppend antwoord moeten geven op elke gestelde vraag. Alsof je met geloof ineens op een terrein van het leven komt waarop alles heel beladen en strikt wordt. Met een vriend maakte ik een spel, *Tafelgesprekken**, dat helpt om een gesprek over je kijk op het leven te voeren. Als gelovige wil ik weten hoe het leven werkt als je niet gelooft. Andersom kan iemand die niet gelooft dat aan mij vragen. Hoe komen wij tot keuzes en inzichten? Zo zoeken wij naar gemeenschappelijke grond. Wat hielp, was dat gelovigen hun vragen en twijfels op tafel durfden te leggen. Je hoeft geen lesjes op te dreunen van wat je ooit leerde. Het gaat erom dat je existentieel spreekt over hoe je in het leven staat. Dat voelen mensen haarscherp aan. Het zou mooi zijn als gelovigen zich toestaan meer te ontspannen. Wij hebben allemaal grote vragen over het leven, deel ze maar.

‘We hebben allemaal grote vragen over het leven, deel ze maar’

Startpunt is het geleefde geloof, niet hoe het volgens de leer hoort en moet.”

Uw biografie bracht u langs verschillende leren en kerken.

“Ik ben van huis uit gereformeerd-vrijgemaakt en studeerde in Kampen, aan de Broederweg. Later werd ik baptist en raakte ik betrokken bij de evangelische beweging. Ik vind elementen van de katholieke traditie ook mooi. Ik laat me graag inspireren door verschillende christelijke tradities, breder zelfs. Het is niets voor mij om strak in één traditie te moeten lopen. Tegelijk is het goed om te weten waar je zelf staat en in welke traditie je je het meest thuis voelt.”

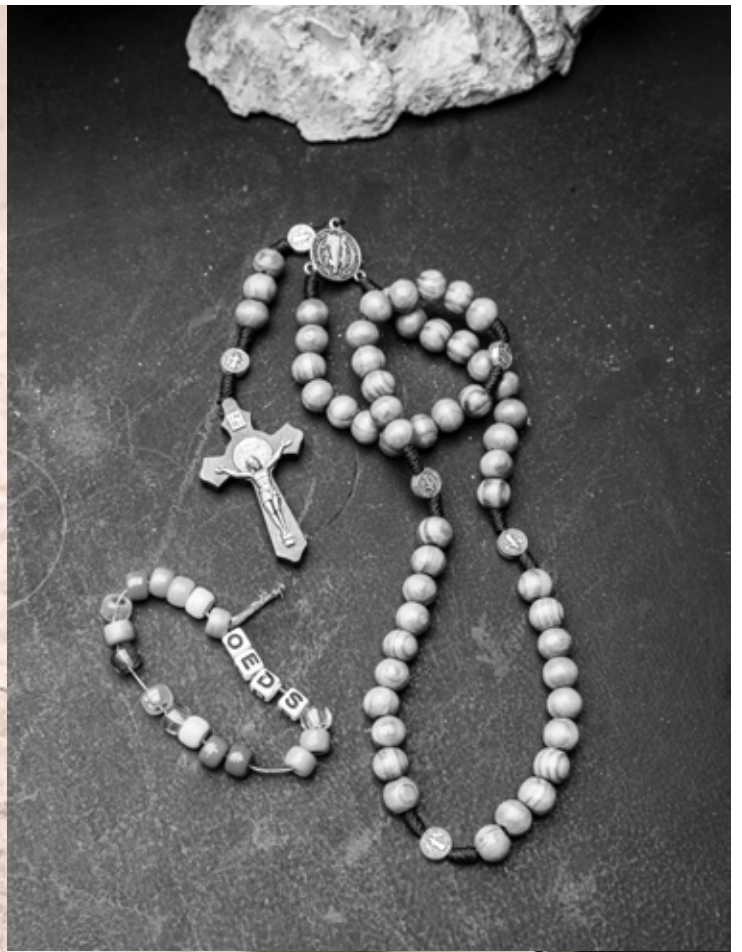
Begint het geloofsgesprek binnen de eigen kerk of gemeente?

“Veel kerken vinden het superspannend om een geloofsgesprek te voeren, misschien uit angst dat daarbij grote verschillen aan het licht komen. Ook in de kerk mogen twijfels

en vragen bestaan. Dat helpt om een open gesprek met anderen te voeren. Trouwens: de grens tussen gelovig en niet-gelovig is zo scherp niet, er ligt een groot onbestemd gebied tussen.”

Heb je altijd woorden nodig om je geloof te delen, volstaan daden niet?

“De dienst aan de wereld en de mensen is een kerntaak van het christelijk geloof. Ik noem dat: vrede stichten. In een cultuur waarin mensen de verhalen nog kennen, is koffie schenken in een inloophuis genoeg omdat mensen het kunnen verbinden met het verhaal. In onze tijd en cultuur kennen

velen de verhalen van Jezus niet meer. Koffie schenken is dan niet genoeg, wij moeten onze verhalen opnieuw vertellen. Veel gelovigen zoeken naar een manier die vrede stichten en getuigen op een open manier combineert. God werkt in onze wereld en gaat aan ons vooraf. Voordat de kerk er kwam was God er al. Dat maakt dat wij meer ontspannen, vrijmoedig en luisterend in de wereld staan. Ik noem dat: deelnemen aan Gods werk. Evangelisatie is geen middel om de kerk te redden. Die last is te zwaar en we hebben ontspanning nodig.”

***Het starten van een
buurkerk is een van de
manieren om deel te nemen
aan Gods werk.***

“Wij richten ons vooral op het volkse deel van de wijk, rondom de speeltuin waar wij onze bijeenkomsten houden, buiten of in het gebouw van de speeltuinvereniging. Daar proberen wij het geloof te belichamen op een manier die ‘Soesterkwartiers’ is. Dat heeft ons veel gegeven. Geloof wordt hier vooral gedaan en beleefd, minder besproken. Concreet: avondmaal, het Onze Vader, wijwater. Waarom is er een doop met water? Omdat we dat kunnen voelen. Elke eerste zondag vierden we in onze dienst de maaltijd van Jezus. Wij leggen de waarde en betekenis ervan uit en verbinden het met ons leven in de wijk. Daarna delen we brood en wijn rond. Ieder die dat wil mag deelnemen, kinderen ook.

Er zijn soms ook moslimkinderen bij, dat vraagt om wijsheid. Je voelt aan dat je kinderen niet kunt laten meedoen aan

een ritueel dat niet bij hun geloof hoort. Dat leggen we eerlijk uit. Eén moeder hield haar kinderen thuis omdat wij over Jezus praatten. Wel jammer voor de kinderen, die supergraag wilden komen. Na de viering is er Koffiehuis, liefst buiten. Dat ziet er uit als een feestje en dat is het ook. De eerste keer ben je gast, de tweede keer doe je gewoon mee en breng je iets lekkers mee voor bij de koffie. De tafel is van iedereen.”

***Waarom kan iedereen niet lekker blijven
geloven wat hij of zij gelooft of niet gelooft?***

“In mij leeft een diep verlangen om geloof te delen. Om mensen te laten ontdekken dat ze mogen leven in het licht van God. Het is prachtig om mee te maken als dat gebeurt. Het geeft mensen meer rust in hun leven, vertrouwen, eigenwaarde, een manier om anders naar hun soms moeilijke verleden te kijken. Als mensen buiten geloof om een manier vinden om goed en in evenwicht te leven, zie ik dat ook als een werk van de Geest. Mijn

eigen kinderen hebben ook niet allemaal iets met het geloof. Hoe dichtbij wil ik dit hebben? Kan ik daar vrede mee vinden en respect voor hebben? Ik heb het lastig gevonden, en leer nog elke dag om werkelijk vrede te hebben met waar de ander staat.”

**‘Praten over
geloof gaat
beter op
klaverjasavonden,
tussen de
glazen bier’**

* Zie tafelgesprekken.info.

Jack Barentzen en Oeds Blok, *Wakker in Gods wereld. Kerk-zijn in de eenentwintigste eeuw*. Nijkerk: Buijten en Schipperheijn, 2024.